

власності, проти статевої свободи і статевої недоторканості особи (терористичний акт, розбій, зґвалтування та ін.).

Отже, сьогодні основне завдання і обов'язок держави – забезпечити невідворотність покарання за міжнародні злочини (в тому числі, за воєнні), як в міжнародних інстанціях, так і в Україні. Тому важливо у короткі терміни прийняти законопроект, що зареєстрований у Верховній Раді України за номером 2689. Адже через необхідність імплементації у національне законодавство норм міжнародного кримінального і гуманітарного права щодо переслідування за воєнні злочини пройшли майже усі європейській країни.

Список використаних джерел

1. Кримінальний кодекс України від 05 травня 2001 р. (редакція від 28 квітня 2020 р.) URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення: 14 травня 2020 р.).
2. «Воєнний злочин» та «Військовий злочин» - дві великі різниці. URL: <https://linkodrom.com/links/195078.htm>
3. Проект Закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо імплементації норм міжнародного кримінального та гуманітарного права» № 2689 від 27 грудня 2019 р. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=67804
4. Піддубна М. В. *Об'єкт воєнних злочинів у кримінальному праві України. Університетські наукові записки*. С. 110 – 122. URL: <http://www.univer.km.ua/visnyk/1720.pdf>
5. Чи каратимуть в Україні за воєнні злочини? URL: <https://armyinform.com.ua/2020/02/chy-karatymut-v-ukrayini-za-voeyenni-zlochyny/>

Матящук Ю.

студент 3 курсу

факультету міжнародних відносин

Східноєвропейського національного

університету імені Лесі Українки

Науковий керівник: к.політ. н., доцент

кафедри міжнародних

відносин і регіональних студій

Східноєвропейського національного

університету ім. Лесі Українки

Вознюк Є.В.

СУЧАСНІ ТА ІСТОРИЧНІ ПРОТИРІЧЧЯ ВСЕРЕДИНІ НАТО

Блок НАТО існує уже 71 рік і характерним є те, що за останнє десятиріччя він суттєво розширив свій вплив і залучив нових членів. Однак, не дивлячись на тверду стабільність і монолітність, альянс регулярно відчуває проблеми всередині організації.

З початком Холодної війни розбіжності всередині альянсу проявлялись в тій чи іншій мірі. Перший приклад трапився вже після року створення Альянсу і був пов'язаний із Корейською війною. Конфлікт відбувався з перемінним успіхом для півночі та півдня. Спочатку Північна Корея практично захопила Південну, але із втручанням сил ООН, ситуація стала протилежною. Саме у розпалі війни президент США Гарі Труман заявив, що вони готові застосувати ядерну зброю в Кореї для вирішення питання. Ця заява викликала побоювання та обурення у європейській частині НАТО, зокрема, у Великобританії, так як саме там знаходилась стратегічна авіація. І, у випадку ядерного удару, відповідь «прилетіла» б прямо на британців. Після переговорів влада корони наполягала на тому, щоб американці не посилювали конфлікт і утримались від ядерного бомбардування. Хоча, вже через рік, генерал Дуглас Макартур знову публічно пригрозив ядерним ударом, тільки тепер уже по Китаю.

Не дивлячись на невеликі розбіжності в Корейській війні, члени НАТО все-таки підтримували Сполучені Штати Америки в цьому питанні, однак наступний конфлікт в Азії виявився складнішим - В'єтнамська війна. Вона також була розпочата із ціллю запобігання розповсюдження комунізму. Однак у ній брали участь лише США, на відміну від усіх інших країн-членів. Як заявляв сам Генрі Кісінджер: «Жоден союзник по НАТО не підтримав Сполучені Штати навіть політично».

Європейські лідери не були зацікавлені в переносі воєнних сил НАТО в Азію, так як побоювались вторгнення Радянського Союзу в Європу. Зосередженість на Азіатському регіоні могло б відобразитись на обороноздатності регіону. До речі, у В'єтнамі на стороні Півдня воювали союзники США за межами НАТО. Такі як Австралія, Південна Корея, Таїланд і декілька інших. Однак їх внесок був не суттєвим і В'єтнамська війна повністю лягла на плечі штатів. Після її закінчення Сполучені Штати відмовились від прямого втручання в Азіатський регіон і перейшли до Гуамської доктрини. По ній США будуть надавати воєнну і економічну допомогу союзникам за межами НАТО, однак останні будуть вимушені захищатися самостійно.

Окрім розбіжностей у війнах в інших кінцях світу, між членами НАТО одного разу майже не розгорнулася повноцінна війна. І все через конфлікт на Кіпрі між турками та греками. Обидва народи населяють Кіпр і постійно ворогували один з одним. В 1974 р. при підтримці грецької хунти відбулася зміна влади на Кіпрі, де нову очолили грецькі радикали, котрі бажали приєднати острів до Греції, а Туреччина, бажаючи захистити кіпрських турків провела вторгнення на острів і окупувала північну частину. Не дивлячись на швидке падіння режиму грецьких радикалів як в Греції так і на Кіпрі, турецькі війська не збиралися покидати окуповані землі, а незабаром була створена Республіка Північного Кіпру, правда визнання вона отримала лише від Туреччини, і тому Кіпр виявився розділеним на дві частини, що вилилось у серйозну кризу між Грецією та Туреччиною. Країни виявились на порозі війни, а в знак протесту, Греція навіть вийшла з НАТО. Не дивлячись на всі спроби блоку вирішити ці питання, вони виявились невдалими, а питання Північного Кіпру до сих пір залишається не вирішеним.

Ще одним важливим пунктом у цьому питанні є вихід із альянсу. Суттєвим конфліктом між членами НАТО став вихід Франції в 1966 р. Тодішній президент Шарль Де Голль був значно занепокоєний зростанням впливу Сполучених Штатів у блоці і французькою безпорадністю в цьому питанні, тому вирішив його покинути. Відносини між Францією і НАТО після цього ще довго коливались, країни то зближувались, то віддалялись, у залежності від правління. По суті, після розпаду Радянського союзу Франція почала відновлювати відносини з НАТО, а офіційно повернулася тільки у 2009 р.

Що ж стосується більш «свіжих» конфліктів, то війна в Югославії викликала ряд розбіжностей між членами НАТО. Фактично, втручання у її справи був першим подібним випадком, якщо раніше конфлікт не викликав питань, то бомбардування Югославії в 1999 р. несли ряд суперечок між членами НАТО. В багатьох країнах-членах спостерігалось змішане ставлення до операції. Держави альянсу почали бомбардування через етнічні чистки, де у результаті загинули сотні мирних жителів. Більше того, після цієї операції відбулось остаточне відділення Косово. Однак країна була визнана не всіма членами НАТО: Іспанія, Греція Румунія, остання правда тільки в 2004 р. вступила в НАТО. Країни бояться сепаратизму на своїх землях, у зв'язку з чим, не визнають подібний прецедент.

Війна в Іраці була в цілому не популярна в усьому світі, навіть у середині США було багато критики в її адресу. Проти цієї війни виступали багато європейських союзників НАТО, в їх числі були такі гегемони як Франція та Німеччина. Війна стала каменем спотикань серед країн, тому вона пройшла в форматі «коаліції бажаних», тобто в ній брали участь лише деякі країни НАТО. Конфлікт підтримали Британія, Канада, Польща, Нідерланди та Італія. Інші ж країни НАТО утримались від операції і відкрито її засуджували.

На сьогодні в середині блоку існують ряд розбіжностей з різних питань. Насущним питанням стало недавній конфлікт Туреччини з Курдами. Е. Ердоган провів операцію проти сирійських курдів, побоюючись, що вони стануть джерелом сепаратизму на землях Туреччини. Її відкрито не схвалили США і країни Європи, що привело до чергового конфлікту.

Не так давно ще одним каменем спотикань стало питання бюджету. Д. Трамп виразив незадоволення членами НАТО, так як вони витрачають на оборону менше 2% ВВП, в той час як Сполучені Штати одноосібно формують бюджет НАТО. В цілому, між європейськими, континентальними країнами з однієї сторони і США, Британією і Канадою з іншої вже давно є протиріччя щодо інтересів НАТО. Якщо Франція і Німеччина відстоюють первісні ідеї блоку по колективній обороні, то США намагаються перетворити його в глобальну, світову організацію по забезпеченню безпеки.

Як ми бачимо НАТО регулярно зіштовхується з різного роду труднощами в середині своєї організації. Однак так чи інакше, залишається однією із найдовше існуючих військових організацій за останній час.

Список використаних джерел

1. Країни-члени НАТО. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.nato.int/cps/uk/natohq/topics_52044.htm

2. Нато. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.nato.int/cps/uk/natohq/index.htm>

Петричкевич Б.

студентка факультету

міжнародних відносин

Східноєвропейського національного університету

ім. Лесі Українки.

Науковий керівник: к.політ. н., доцент

кафедри міжнародних

відносин і регіональних студій

Східноєвропейського національного

університету ім. Лесі Українки

Вознюк Є.В.

ПРОБЛЕМА БІЖЕНЦІВ ТА МІГРАНТІВ В ЄВРОПІ

На території Європейського Союзу назріває нова, доволі серйозна проблема – наплив значної кількості біженців та мігрантів з країн Сходу, які долають тисячі кілометрів для того, щоб перетнути кордони європейських держав та оселитися в одній із країн Євросоюзу. Світова міграція як соціальне явище є сьогодні складним та мультиаспектним явищем. Керівництво європейських держав виявилось неготовим конструктивно та оперативно вирішувати проблеми, пов'язані з глобальними міграційними процесами.

Проблема в тому, що в Євросоюзі немає єдності щодо того, як приймати та розподіляти біженців. Зі скороченням кількості прибуваючих мігрантів до Європи зменшується і співпраця та розподіл відповідальності всередині ЄС. Крім того, країни ЄС не можуть домовитися про спільну політику щодо мігрантів та біженців загалом. Усередині Євросоюзу формуються окремі блоки з протилежними інтересами, що підриває загальний дух Європейського Союзу. [4]

Реалії сьогодення є невтішними для Європи – вона потерпає від напливу біженців з Іраку, Єгипту, Тунісу, Афганістану, Сирії. Тисячі людей виїжджають з країн Африки та Близького Сходу у пошуках кращого життя. [2]

Причин виникнення та існування досліджуваного явища є досить багато, серед яких можна виділити:

- відсутність у значної кількості громадян можливостей для працевлаштування у себе на батьківщині;
- економічна нестабільність, що спостерігається на території значної кількості країн Близького Сходу;